

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 maja 2004 roku powód A. J. wniósł o zasądzenie od pozwanego Urzędu Dzielnicowego (...) W., wartości sporu w wysokości 2.389.490,00 zł oraz o obciążenie kosztami procesu stroną pozwaną. W uzasadnieniu powód wskazał, że wnosi o zwrot w naturze połowy domu położonego przy ul. (...) w W., zwrot uzyskanych kwot za sprzedane lokale w ww. domu oraz utratę zysków za okres 50-ciu lat z powodu nie wynajmowania przez ten okres ww. lokali i suteryn. Budynek wraz z działką został przejęty przez Skarb Państwa w roku 1953 z naruszeniem prawa (pozew – k. 2-3).

Pismem z dnia 31 stycznia 2006 r. powód sprecyzował pozew wskazując jako pozwanego Skarb Państwa, reprezentowany przez Prezydenta (...) W. oraz wniósł o odszkodowanie z tytułu wydania sprzecznej z prawem decyzji administracyjnej, tj. orzeczenia (...) z dnia 2 lipca 1954 r. (pismo – k. 57-58).

Pismem z dnia 20 maja 2008 r. powód wniósł o wezwanie do uczestnictwa w postępowaniu przedstawiciela Wojewody (...) jako statio fisci Skarbu Państwa (pismo – k. 137-142).

Pismem z dnia 11 czerwca 2008 r. powód sprecyzował żądanie wnosząc o zasądzenie na jego rzecz na podstawie art. 417 § 1 k.c. odszkodowania za szkodę rzeczywistą w wysokości określonej przez biegłego, którą powód poniósł w związku z nieuzyskaniem prawa do gruntu (użytkowania wieczystego) oraz zbyciem lokali (...) oraz suteryny użytkowej w budynku przy ul. (...) oraz o zasądzenie na tej samej podstawie odszkodowania za utracone korzyści, w wysokości określonej przez biegłego, a odpowiadającej wysokości czynszów najmu ww. lokali oraz suteryny użytkowej za okres od dnia 17 października 1997 r. do dnia wyrokowania (pismo – k. 154-160).

Postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2009 r. Sąd Okręgowy w Warszawie wezwał do udziału w sprawie Wojewodę (...) jako statio fisci Skarbu Państwa (postanowienie – k. 242).

Pismem z dnia 11 maja 2009 r. powód określił łączną wysokość odszkodowania za wszystkie lokale w zakresie damnum emergens na kwotę 855.103,00 zł oraz w zakresie lucrum cessans na kwotę 578.030,00 zł (pismo – k. 262-267).

W odpowiedzi na pozew z dnia 21 lipca 2009 r. pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Wojewodę (...) wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazał, że powód będąc spadkobiercą J. J. nie posiada legitymacji czynnej w niniejszym postępowaniu, gdyż J. J. nigdy nie był właścicielem budynku, w którym znajdują się lokale, za które powód dochodzi odszkodowania (odpowiedź na pozew – k. 277-278).

Postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2009 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zwolnił od udziału w sprawie Prezydenta (...) W. występującego jako statio fisci Skarbu Państwa (protokół rozprawy – k. 256).

Pozwem z dnia 26 lutego 2010 r. powód H. J. wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 1.754.980,00 zł odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej wydaniem przez (...) orzeczenia administracyjnego z dnia 2 lipca 1954 r. nr (...) odmawiającego dotychczasowym właścicielom przyznania prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości (...) położonej przy ul. (...) oraz stwierdzającego, że budynki znajdujące się na ww. gruncie przeszły na własność Skarbu Państwa wraz z ustawowymi odsetkami, na którą to kwotę składają się kwota 860.168,00 zł w zakresie szkody rzeczywistej oraz kwota 894.812,00 zł w zakresie utraconych korzyści oraz o zasądzenie kosztów postępowania (pozew – k. 4-8 dołączonych akt o sygn. XXV C 1207/10).

Zarządzeniem z dnia 13 sierpnia 2010 r. połączono sprawę z powództwa H. J. prowadzoną pod sygn. akt I C 225/10 oraz sprawę z powództwa A. J. prowadzoną pod sygn. akt XXV C 175/09, obecnie pod sygn. akt XXV C 1490/13 (zarządzenie – k. 47 dołączonych akt o sygn. XXV C 1207/10).

Postanowieniem z dnia 12 stycznia 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zawiesił postanowienie na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. z uwagi na śmierć powoda H. J. (postanowienie – k. 617).

Postanowieniem z dnia 13 marca 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie podjął zawieszone postępowanie z udziałem G. M. – następczyni prawnej zmarłego H. J. (postanowienie – k. 632).

Postanowieniem z dnia 5 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zawiesił postępowanie na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. z uwagi na śmierć powoda A. J. (postanowienie – k. 759, k. 773-774).

Postanowieniem z dnia 17 października 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie podjął zawieszone postępowanie z udziałem J. A. i M. K. (1) jako następczyni prawnych zmarłego A. J. (postanowienie – k. 789).

Na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2014 r. powódki wniosły o zasądzenie od pozwanego na rzecz G. M. kwoty 462.900,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od daty złożenia pozwu, względnie od dnia sporządzenia pierwszej opinii, o zasądzenie od pozwanego na rzecz M. K. (1) i J. A. kwot po 231.450,00 zł, cofnęły powództwo w pozostałym zakresie wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, wniosły o nieobciążanie kosztami procesu powódek oraz wniosły o zasądzenie kosztów postępowania w podwójnej wysokości. Pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości (protokół rozprawy – k. 844-845, k. 846).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 lipca 1939 r. w księdze hipotecznej pod nazwą „Nieruchomość w (...)W.Nr (...)” wpisano jako właściciela nieruchomości położonej w W.przy ul. (...), obszaru 441,01 m² L. J.na mocy aktu z dnia 3 lipca 1939 r. zatwierdzonego orzeczeniem z dnia 6 lipca 1939 r. Na mocy aktu nr (...)z dnia 19 listopada 1946 r. L. J.sprzedał połowę nieruchomości J. J.. Akt ten został zatwierdzony postanowieniem Sądu (...)w W.z dnia 21 listopada 1951 r. Na mocy aktu notarialnego sporządzonego w W.w dniu 6 listopada 1948 r. przed notariuszem Z. H.za nr Rep. (...)L. J.sprzedał należącą do niego połowę nieruchomości F. K.i K. K.w równych częściach niepodzielnie. Na mocy postanowienia z dnia 14 kwietnia 1956 r. Sąd(...)w Warszawie dokonał wpisu przeniesienia prawa własności nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa. Skarb Państwa uzyskał własność na podstawie wniosków z dnia 16 listopada 1948 r., dz.kw. nr (...)oraz z dnia 28 grudnia 1955 r. dz.kw. nr (...)na mocy dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz. U. 1945, Nr 50, poz. 279 ze zm.). Przedmiotowa nieruchomość została objęta w posiadanie przez Skarb Państwa w dniu 16 sierpnia 1954 r. w wykonaniu orzeczenia administracyjnego (...)z dnia 2 lipca 1954 r. nr (...). Na mocy powołanego orzeczenia (...)odmówiło J. J., F. K.oraz K. K.prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości położonej przy ul. (...)w W.oraz stwierdzono, że wszystkie budynki położone na powyższym gruncie przeszły na własność Skarbu Państwa. Następnie własność przedmiotowej nieruchomości przeszła na rzecz Dzielnicy – Gminy (...), później Gminy (...), a aktualnie (...)W.(zaświadczenie – k. 7 (k. 14, k. 112), k. 15-17, k. 18, protokół – k. 10, orzeczenie administracyjne – k. 11 (k. 111, k. 274), pismo – k. 12 (k. 273), k. 702, k. 703, k. 704, szkice – k. 34, k. 35, k. 36, k. 37, k. 38, k. 39, k. 40, k. 41, k. 412, k. 413, k. 414, k. 415, k. 416, zaświadczenie – k. 42, wniosek – k. 110).

Budynek położony na nieruchomości przy ul. (...)w W.został uszkodzony podczas działań wojennych, w związku z czym wartość szacunkowa w stosunku do całości zmniejszona została o około 30%. Nadto lokale od nr (...)do (...) nie nadawały się do użytku, z uwagi na istnienie w budynku zagrożenia bezpieczeństwa publicznego. L. J.uzyskał promesę otrzymania pożyczki w kwocie 105.000,00 zł w celu remontu – zabezpieczenia domu mieszkalnego przy ul. (...)w W.(zaświadczenie – k. 13 (k. 268), wykaz – k. 44, k. 45, k. 46, promesa – k. 269-272).

Następcami prawnymi J. J.są żona M. J.z domu K. oraz synowie H. J.i A. J.. Następcami prawnymi M. J.– żony J. J.są synowie H. J.i A. J.. Następczynią prawną H. J.jest córka G. M.. Następczyniami prawnymi A. J.są córki M. K. (1)oraz J. A.(postanowienie – k. 109 (k. 18 dołączonych akt sprawy XXV 1207/10), k. 119 (k. 19 dołączonych akt sprawy XXV 1207/10), k. 630, k. 787).

Na wniosek A. J. i H. J. wszczęto postępowanie administracyjne o przyznanie odszkodowania za pozbawienie własności nieruchomości położonej w W. przy ul. (...). Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. decyzją z dnia 2 października 2006 r. stwierdziło nieważność orzeczenia administracyjnego (...) z dnia 2 lipca 1954 r. nr (...). Decyzją z dnia 5 września 2008 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. odmówiło przyznania odszkodowania. Prezydent (...) W. decyzją z dnia 21 sierpnia 2013 r. nr (...) odmówił E. S., M. K. (2), J. A. i G. M. ustanowienia prawa użytkownika wieczystego na przedmiotowej nieruchomości (pismo – k. 59, k. 154, k. 730, decyzja – k. 73-76 (k. 85-88, k. 113-116, k. 9-15 dołączonych akt sprawy XXV 1207/10), k. 211-213 (k. 547-549, k. 15-17 dołączonych akt sprawy XXV 1207/10), k. 784-786, wniosek – k. 161-163, zawiadomienie – k. 164 (k. 165, k. 166).

Lokale znajdujące się w budynku przy ul. (...) w W. zostały sprzedane osobom trzecim, bądź oddane w darowiznę (wypis z aktu notarialnego – k. 417-418, k. 419-420, k. 705-708 (k. 421-424), k. 425-426, k. 427-428, k. k. 430-431, k. 709-712).

Poszczególne lokale miały powierzchnię: 62,02 m², 33,32 m², 63,90 m², 40,54 m², 32,83 m², zaś suterena użytkowa miała powierzchnię 41,79 m². Wartość rynkowa lokali nr (...) znajdujących się w budynku położonym w W. przy ul. (...) według stanu z dnia 2 lipca 1954 r. i cen aktualnych wynosi 1.719.100,00 zł (nie uwzględniając obciążenia z tytułu obligatoryjnego trybu najmu), zaś wartość lokalu (sutereny) użytkowego wynosi 132.500,00 zł (wypis z aktu notarialnego – k. 417-418, k. 419-420, k. 705-708 (k. 421-424), k. 425-426, k. 427-428, k. k. 430-431, k. 709-712, opinia biegłego z zakresu budownictwa i (...) – k. 805- 823).

Sąd dopuścił dowód z kilku opinii biegłych z zakresu wyceny nieruchomości: S. S. (k. 309-340, k. 375-377), Z. O. (k. 442-466, k. 579-580), L. F. (k. 503-531, k. 668-669), S. O. (k. 590-609, k. 713-718, k. 722-723) oraz J. P. (k. 805-823). Sąd nie mógł oprzeć ustaleń faktycznych na opiniach biegłych S. S., Z. O., L. F. oraz S. O., albowiem zgodnie z art. 156 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn. Dz. U. 2014, poz. 518, dalej u.g.n.) operat szacunkowy może być wykorzystywany do celu, dla którego został sporządzony, przez okres 12 miesięcy od daty jego sporządzenia. Biorąc pod uwagę, że ww. opinie zostały sporządzone w formie operatów szacunkowych odpowiednio w dniach 15 stycznia 2010 r., 19 kwietnia 2010 r., 19 marca 2011 r., 26 października 2011 r., 7 czerwca 2011 r., 10 maja 2012 r., 27 grudnia 2011 r., 29 czerwca 2012 r. oraz 2 lipca 2012 r., Sąd nie mógł dokonywać ustaleń faktycznych w oparciu o te operaty. Zostały one sporządzone (w formie pisemnej, bądź ustnej) wcześniej niż 12 miesięcy przed dniem zamknięcia rozprawy.

Sąd oparł się na opinii biegłego z zakresu budownictwa i wyceny nieruchomości J. P., bowiem sporządzony przez niego operat szacunkowy jest jasny, prawidłowo uzasadniony, sporządzony przez osobę o właściwych kwalifikacjach, nadto udziela odpowiedzi na pytanie Sądu. Operat odpowiada również wymaganiom wskazanym w art. 150-156 u.g.n. oraz w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 21 września 2004 r. w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego (Dz. U. 2004, Nr 207, poz. 2109 ze zm.). Opinia ta nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd oparł się również na dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy, bowiem zostały one sporządzone przez uprawnione osoby w przepisanej prawem formie. Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować ich autentyczność lub wiarygodność, nie czyniły tego również strony postępowania.

Sąd oddalił wnioski dowodowe powódek zgłoszone na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2014 r., bowiem nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia (art. 227 k.p.c.). Wskazać należy, że powierzchnia lokali, na której oparł się biegły przy sporządzaniu operatu szacunkowego wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, zwłaszcza z załączonych do akt sprawy wypisów z aktów notarialnych. Jeżeli zaś chodzi o wniosek o sporządzenie opinii według stanu na dzień wydawania decyzji, to wskazać należy, że jak wynika z opinii biegłego przyjął on stan prawny i faktyczny (techniczny i użytkowy) na dzień 2 lipca 1954 r., czyli na dzień wydania orzeczenia administracyjnego (...) (k. 808). W ocenie Sądu data ta jest prawidłowa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zdaniem Sądu podstawą prawną roszczenia jest art. 160 k.p.a. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 6 listopada 2008 r. (sygn. akt III CZP 101/08) dopuszczalna jest droga sądowa w sprawie o odszkodowanie za szkodę poniesioną na skutek wydania przed dniem 1 września 2004 r. decyzji administracyjnej, której nieważność została stwierdzona ostateczną decyzją administracyjną po tym dniu. W przedmiotowej sprawie decyzja stwierdzająca nieważność orzeczenia administracyjnego z dnia 2 lipca 1954 r. została wydana przez Samorządowe Kolegium Odwoławczego w W. dnia 2 czerwca 2006 r., co zgodnie z wyżej wyrażonym poglądem nie uniemożliwia dochodzenia odszkodowania na drodze sądowej. Przepis art. 160 k.p.a. znajdzie zastosowanie w przedmiotowej sprawie mimo jego uchylecia, bowiem zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2004, Nr 162, poz. 1692 ze zm.), na mocy której uchylono przepis art. 160 k.p.a. do zdarzeń i stanów prawnych powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 417, art. 419, art. 420, art. 420¹, art. 420² i art. 421 ustawy, o której mowa w art. 1 (Kodeks cywilny – przyp. SO), oraz art. 153, art. 160 i art. 161 § 5 ustawy, o której mowa w art. 2 (Kodeks postępowania administracyjnego – przyp. SO), w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Zgodnie z art. 160 k.p.a. (w brzmieniu sprzed dnia 1 września 2004 r.) stronie, która poniosła szkodę na skutek wydania decyzji z naruszeniem przepisu art. 156 § 1 albo stwierdzenia nieważności takiej decyzji, służy roszczenie o odszkodowanie za poniesioną rzeczywistą szkodę, chyba że ponosi ona winę za powstanie okoliczności wymienionych w tym przepisie. Powódki (a w zasadzie powodowie, w miejsce których wstąpiły powódki) wytoczyły powództwo o odszkodowanie przed Sąd powszechny. Biorąc pod uwagę, że organ administracji publicznej odmówił przyznania odszkodowania, żądanie przyznania odszkodowania należało skierować na drogę postępowania sądowego (art. 160 § 4 i 5 k.p.a.). W ocenie Sądu spełnione zostały przesłanki wymienione w art. 160 § 1 k.p.a. Niewątpliwie bowiem powódki poniosły szkodę na skutek sprzedaży nieruchomości, której zostali pozbawieni poprzednicy prawni powódek, na skutek decyzji administracyjnej, której nieważność została stwierdzona. Powódki nie przyczyniły się do powstania szkody, czego nie kwestionuje również pozwany.

W dalszej kolejności zasadnym jest odnieść się do kwestii, czy wysokość żądania powinna być pomniejszona na skutek publicznej gospodarki lokalami. Wskazać należy, na co słusznie zwrócił uwagę pełnomocnik powoda, że na podstawie przepisów szczególnych część nieruchomości została wyłączona z publicznej gospodarki lokalami. Zgodnie bowiem z art. 3 lit. c dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu (Dz. U. 1946, Nr 4, poz. 27 ze zm.) przepisom dekretu nie podlegają budynki i lokale wyłączone spod publicznej gospodarki lokalami na podstawie przepisów szczególnych. Zgodnie z art. 1 ust. 4 w zw. z ust. 3 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. 1947, Nr 37, poz. 181 ze zm.) budynkiem uszkodzonym jest budynek, który wskutek działań wojennych albo niszczycielskiej działalności okupanta, znajduje się w stanie niezdatnym w całości lub części do użytkowania, może być jednak według orzeczenia władzy budowlanej doprowadzony do stanu używalności. Niewątpliwie budynek położony przy ul. (...)w W. został zniszczony na skutek działań wojennych, co wynika z zaświadczenia(...) (k. 268). Zgodnie zaś z art. 6 ust. 1 powołanego dekretu w brzmieniu pierwotnym lokale doprowadzone do stanu używalności wskutek gruntownej naprawy budynku uszkodzonego nie podlegają ograniczeniom przewidzianym w przepisach o gospodarce lokalami i w przepisach o wysokości komornego. Tym samym, w ocenie Sądu brak podstaw, aby ustalać wartość lokali znajdujących się w budynku przy ul. (...)w W. uwzględniającej zmniejszenie wartości na skutek publicznej gospodarki lokalami. Biorąc pod uwagę, że budynek ten doznał uszkodzeń na skutek działań wojennych, a następnie jego właściciel doprowadził ten budynek do stanu pozwalającego na jego użytkowanie, nieruchomość ta była zwolniona spod publicznej gospodarki lokalami. Zdaniem Sądu doprowadzenie budynku do stanu pozwalającego na jego użytkowanie miało charakter gruntownej naprawy budynku, zgodnie bowiem z § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministrów Odbudowy i Administracji Publicznej z dnia 25 lutego 1946 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w sprawie naprawy budynków uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. 1946, Nr 10, poz. 72) gruntowna naprawa to taka, która obejmuje co najmniej roboty budowlane, których koszt przekracza 20% całkowitych kosztów wzniesienia danego budynku albo jego części. Wskazać raz jeszcze należy, że zgodnie z zaświadczeniem (...) (k. 268) wartość szacunkowa budynku

zmniejszyła się o ok. 30%, zaś niezdatność lokali wynosiła 100%. Tym samym, uznać należy, że naprawa budynku miała charakter naprawy gruntownej.

Mając powyższe na uwadze wskazać należy, że żądanie powódek było zasadne. Zgodnie z opinią biegłego, której wnioski Sąd podzielił, wartość lokali nr (...) bez uwzględnienia ograniczeń związanych z obligatoryjnym trybem najmu wyniosła 1.719.100,00 zł, zaś wartość lokalu użytkowego (suterenu użytkowej) 132.500,00 zł, co łącznie daje kwotę 1.851.600,00 zł. W dalszej kolejności uwzględnić należy, że J. J. był właścicielem 1/2 przedmiotowej nieruchomości. Prowadzi to do wniosku, że odszkodowanie należne jego synom, czyli A. J. oraz H. J. wynosi 925.800,00 zł, czyli po 462.900,00 zł. H. J. pozostawił jedną spadkobierczynią będącą jego następczynią prawną, a zatem zasadnym było zasądzić kwotę 462.900,00 zł na rzecz G. M.. Jeżeli zaś chodzi o pierwotne żądanie A. J., to biorąc pod uwagę, że pozostawił on dwie następczynie prawne – J. A. oraz M. K., należało zasądzić od pozwanego na ich rzecz kwoty po 231.450,00 zł.

Wskazać nadto należy, że właściwym statio fisci Skarbu Państwa uprawnionym do działania w jego imieniu jest Wojewoda (...). Jak słusznie wskazał pełnomocnik Skarbu Państwa – Prezydenta (...). W., zgodnie z art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 stycznia 2000 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem administracji publicznej, w postępowaniach administracyjnych i sądowych w których stroną jest Skarb Państwa, wynikających z działalności państwowych jednostek organizacyjnych nie mających osobowości prawnej, które:

- 1) przed dniem 1 stycznia 1999 r. uzyskały osobowość prawną lub zostały zlikwidowane albo
- 2) z dniem 1 stycznia 1999 r. zostały przejęte przez jednostkę samorządu terytorialnego,

Skarb Państwa reprezentuje wojewoda właściwy ze względu na siedzibę jednostki. Tym samym, za decyzje (...) odpowiada Skarb Państwa reprezentowany przez Wojewodę (...).

Sąd na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądził odsetki od uwzględnionego roszczenia od dnia 1 lutego 2014 r. do dnia zapłaty. Zdaniem Sądu w dniu tym był już znany cały materiał dowodowy, przede wszystkim przedstawiona już została opinia biegłego J. P., która wpłynęła do Sądu w dniu 31 stycznia 2014 r. (k. 805). Tym samym, od dnia następnego strony mogły zapoznać się z jej wnioskami. W ocenie Sądu brak podstaw, aby zasądzić odsetki od dnia wcześniejszego, bowiem dopiero z chwilą sporządzenia opinii biegłego, możliwe było sprecyzowanie żądania pozwu, co też na skutek tej opinii powódki uczyniły. Rozstrzygnięcie żądania powódek nie było możliwe przed uzyskaniem tej opinii, bowiem wymagane były wiadomości specjalne. Dlatego też, w ocenie Sądu dopiero od dnia 1 lutego pozwany mógł poznać zakres roszczenia, a tym samym dopiero od tego dnia można było wymagać, aby mógł spełnić konkretne, precyzyjnie określone żądanie pozwu. Tym samym, Sąd oddalił powództwo dotyczące odsetek od dnia wniesienia pozwu, bądź sporządzenia pierwszej opinii (jak tego żądały powódki) do dnia poprzedzającego sporządzenie tej opinii biegłego, na której oparł się Sąd przy wyrokowaniu, tj. do dnia 31 stycznia 2014 r.

Biorąc pod uwagę, że powódki cofnęły powództwo wraz ze zrzeczeniem się roszczenia ponad kwotę 462.900,00 zł, jeżeli chodzi o G. M. oraz ponad kwoty 231.450,00 zł, jeżeli chodzi o J. A. i M. K., Sąd na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie ponad te kwoty. Cofnięcie pozwu nie jest sprzeczne z prawem, ani zasadami współzycia społecznego, nie zmierza również do obejścia prawa, bowiem nastąpiło na skutek wniosków płynących z opinii biegłego. Tym samym, brak podstaw, aby uznać cofnięcie pozwu za niedopuszczalne (art. 203 § 4 k.p.c.).

Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. 2010, Nr 90, poz. 594 ze zm., dalej u.k.s.c.) nakazał pobrać od pozwanego kwotę 33.972,44 zł tytułem uzupełnienia wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa. Na kwotę tę składały się koszty wynagrodzenia biegłych w części nie pokrytej z zaliczki wniesionej przez powoda (k. 344, k. 388, k. 471, k. 535, k. 625, k. 633, k. 676, k. 734, k. 834).

Sąd na podstawie art. 113 ust. 5 u.k.s.c. oraz wobec zwolnienia powoda od ponoszenia kosztów sądowych ponad kwotę 1.000,00 zł tytułem opłaty od pozwu (k. 24) przejął pozostałe koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa.

Sąd na podstawie art. 100 k.p.c. zniósł wzajemnie między stronami koszty zastępstwa procesowego, bowiem obie strony postępowania były reprezentowane przez pełnomocnika profesjonalnego, a więc koszty zastępstwa procesowego pozostają na takim samym poziomie.